

Դանիելի Գիրքը - Հարյուր Քսանչորսերորդ

Դանիել 11:40-ի բացահայտումը — պատմական զուգահեռների և ապագա իրադարձությունների մարգարեական քննություն

Jeff Pippenger

2024-03-08

Մենք ժամանակ ենք հատկացնում՝ ներկայացնելու Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի կառուցվածքը, մինչ անդրադառնում ենք քառասուներորդ համարին: Քառասուներորդ համարը զուգահեռն է Դանիելի ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ համարի՝ մարգարեական այն իմաստով, որ այն լույսը, որը Քրիստոսը, որպես Հուդայի ցեղի Առյուծ, բացեց 1798 թվականին, հիմնված էր Դանիելի ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ համարի վրա, և նույն կերպ այն լույսը, որ Նա բացեց 1989 թվականին, հիմնված էր քառասուներորդ համարի վրա:

Ինչպես մենք նշել ենք, սակայն նախորդ հոդվածում իրականում չենք անդրադարձել, «տող առ տող» վերջին անձրևի մեթոդաբանությունը կիրառելիս քառասուներորդ համարը ներկայացնում է երկու առանձին գիծ, որովհետև այն պարունակում է վախճանի ժամանակը թե՛ առաջին հրեշտակի շարժման, թե՛ երրորդ հրեշտակի շարժման համար:

Երբ միասին ենք դիտարկում քառասուներորդ համարի վերջի ժամանակը՝ 1798 թվականին, և դրա վերջի ժամանակը՝ 1989 թվականին, տեսնում ենք, որ Դանիել ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ համարը համընկնում է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարի հետ, որովհետև երկուսն էլ ներկայացնում են այն գիտությունը, որ բացվեց Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակների մարգարեական պատմության մեջ: Դրանք նաև փոխկապակցված են այն փաստով, որ տասնչորսերորդ համարը Քրիստոսի տաճարին հանկարծակի «հայտնության» «mareh» տեսիլքն է, իսկ քառասուներորդ համարը մարգարեական պատմության երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների «chazon» տեսիլքն է: Մեկը ժամանակի կետ է, մյուսը՝ ժամանակահատված:

Մեկը ներկայացնում է տաճարի վերականգնումն ու մաքրագործումը, մյուսը՝ տաճարի կործանումն ու ոտնակոխ լինելը: Մեկը ներկայացնում է երկու հազար երեք հարյուր տարին, իսկ մյուսը՝ երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարին: Մեկը ներկայացված է Ուլայի գետով, մյուսը՝ Հիդդեկել գետով: Մեկը ներկայացնում է մարդկայնությունը, մյուսը՝ աստվածայնությունը: Ճիշտ հասկացված՝ քառասուներորդ համարը տասնչորսերորդ համարի հետ կապակցությամբ, ապշեցուցիչ խորություն ունի: 1798 թվականը ներկայացնում է աստվածայնության գործը, իսկ 1989 թվականը՝ մարդկայնության ապստամբությունը:

Նախորդ հոդվածում մենք ցույց տվեցինք, որ հյուսիսի թագավորի կողմից երեք խոչընդոտների հաղթահարման նկարագրությունը ներկայացված է հաջորդական

կերպով, սակայն պատկերված իրադարձությունների իրական կիրառությունը պետք է գգուշությամբ կատարվի, որովհետև քառասուներկուից մինչև և ներառյալ քառասունչորս համարները իրականում համընկնում են քառասունմեկերորդ համարի հետ, որն է Միացյալ Նահանգներում շուտով եկող կիրականօրյա օրենքը: Հենց այնտեղ է, որ իրականացվում է եռակի միությունը, և հենց այնտեղ է, որ սկսվում է «արևելքի» և «հյուսիսի» բարձրաձայն աղաղակի լուրը:

Դանիել տասնմեկերորդ գլխում աղվենտիատ ուսումնասիրողների կողմից տարիների ընթացքում նկատվել է, որ Դանիելը Հռոմի վերաբերյալ իր պատկերումներում գործածում է որոշակի մի եղանակ: Ուրիա Սմիթը դրան ուշադրություն է դարձնում «Դանիել և Հայտնություն» գրքում: Դանիելը նախ ցույց է տալիս, թե ինչպես է Հռոմը վերահսկողություն հաստատում աշխարհի վրա, ապա հաջորդ համարներում վերադառնում է պատմության սկզբին՝ ցույց տալով քաղաքական նվաճումը, և նույն այդ պատմության ընթացքում ներկայացնում է, թե ինչպես է Հռոմը առնչվում Աստծու ժողովրդի հետ: Այնուհետև, ի վերջո, նա ցույց է տալիս, թե ինչպես է Հռոմը հասնում իր վախճանին: Այն սկզբունքը, որ Դանիելը գործածում է, կոչվում է «կրկնել և ընդարձակել»:

Այս երեքքայլ տեխնիկան նույնացվում է քառասունից մինչև քառասունհինգերորդ համարներում: Քառասունից մինչև քառասուներեքերորդ համարները նույնացնում են արդի Հռոմի՝ երկիր մոլորակը գրավելու երեքքայլ ընթացքը, ապա քառասունչորրորդ համարում Դանիելը վերադառնում է քառասունմեկերորդ համարին, երբ այն «լուրերը», որոնք այն ժամանակ հոչակվում են հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշի միջոցով, և երբ պապականությունն այն ժամանակ մեծ ցասումով դուրս է գալիս՝ շատերին կործանելու և լիովին վերացնելու համար: Այնուհետև քառասունհինգերորդ համարում և տասներկուերորդ գլխի առաջին համարում պապականությունն իր վախճանին է հասնում՝ առանց որևէ օգնականի, ծովերի միջև և փառավոր սուրբ լեռան մոտ, երբ մարդկային փորձաշրջանն ավարտվում է:

Դանիել տասնմեկի երեսուներորդ խոսքում մենք գտնում ենք մի պատմության սկիզբ, որը Քույր Ուայթը բառ առ բառ մեջբերում է մինչև երեսունվեցերորդ խոսքը, ապա գրում է. «այս խոսքերում նկարագրվածներին նման տեսարաններ պիտի տեղի ունենան»: Երեսուներորդ և երեսունմեկերորդ խոսքերը նույնացնում են հեթանոսական Հռոմից պապական Հռոմ անցման պատմական անցումը՝ համապատասխանաբար որպես աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ և հինգերորդ թագավորություններ: Երեսունմեկերորդ խոսքը նկարագրում է այն պատմությունը, որը ներկայացնում է, թե ինչպես պապական Հռոմը 538 թվականին դրվեց երկրի գահի վրա:

Երեսունմեկերորդ համարում առաջինը, որ նույնացվում է, այն է, երբ Կլովիսը՝ ֆրանկների թագավորը (ներկայիս Ֆրանսիա), 496 թվականին կանգնեց պապականության կողմը: Այնուհետև Կլովիսը բացահայտ հեթանոսությունից դարձի եկավ դեպի կաթոլիկության ծածուկ հեթանոսությունը (իր կնոջ՝ Կլոթիլդայի կրոնը): Ապա նա իր գահը նվիրեց՝ պապականությունը երկրի գահին բարձրացնելու համար: Համարում Կլովիսը ներկայացված էր «բազուկներով», որովհետև նա իր ռազմական

գործության բազուկն ու իր դրամական հզորության բազուկը նվիրեց այն գործին, որը ապա ձեռնարկեց:

Կլովիսի նախնական գործը ներկայացնում էր նախկինում հեթանոս Եվրոպայի բոլոր այն թագավորների գործը, որոնք պատմության ընթացքի բացվելու ընթացքում վիճակված էին զանազան աջակցություններ ցույց տալ Հռոմի պոռնիկին: Կլովիսը, և ապա՝ Ֆրանսիան, Կաթոլիկ եկեղեցու կողմից օծվեց «Կաթոլիկ եկեղեցու անդրանիկ» տիտղոսով, ինչպես նաև՝ «Կաթոլիկ եկեղեցու ավագ դուստր» կոչմամբ: Նա խորհրդանիշն էր այն բազում թագավորներից առաջինի, որ պետք է պոռնկություն գործեր Տյուրոսի պոռնիկի հետ:

Այս մարգարեական իմաստով Քլովիսը ներկայացված էր Աքաաբով, որը նույնպես պոռնկություն էր գործել Հեզաբելի հետ (Հայտնության գրքում կաթոլիկ եկեղեցու խորհրդանիշը), և որը նույնպես տասը ցեղերի գլխավոր թագավորն էր, ինչպես Քլովիսը դարձավ հեթանոսական Հռոմի տասը եղջյուրների (տե՛ս Դանիել, գլուխ յոթ) գլխավոր խորհրդանիշը: Եվրոպայի այդ թագավորները, ի վերջո, երկրի գահի վրա կհաստատեին Բաբելոնի պոռնիկին: Այս իմաստով Աքաաբն ու Քլովիսը երկուսն էլ ներկայացնում են Միացյալ Նահանգները, որը վերջին օրերին պոռնկություն է գործում պապության հետ:

Ռոնալդ Ռեյգանը սկսեց պոռնկությունը, և վերջին նախագահն է լինելու նա, ով Միավորված ազգերի կազմակերպության մյուս ինը թագավորներին ևս կստիպի գործել նույն կերպ: Ռեյգանը նախագահ էր վախճանի ժամանակ՝ 1989 թվականին, և ուստի նա մարգարեաբար պետք է ներկայացնի պատմության վերջին նախագահին, որի օրոք մյուս ինը թագավորները կկատարեն նույն արարքը, քանզի Հիսուսը միշտ որևէ բանի վախճանը պատկերում է որևէ բանի սկզբով: Ռեյգանը հարուստ, հանրահայտ մեդիա-անձնավորություն էր, լայնորեն ճանաչված իր խոսելու առանձնահատուկ ոճով, որն ի սկզբանե Դեմոկրատական կուսակցության մեջ էր, և որն ի վերջո անցավ Հանրապետական կուսակցությանը:

Երեսունմեկերորդ համարում այն բազուկները, որոնք խորհրդանշում էին պապականությունը, պիտի պղծեին գործության սրբարանը: Մարգարեականորեն գործության սրբարանը թե՛ հեթանոսական Հռոմի և թե՛ պապական Հռոմի համար Հռոմ քաղաքն էր: Մա հիմնված է այն փաստի վրա, որ երկու Հռոմներն էլ որոշակի ժամանակահատված իշխում էին Հռոմ քաղաքից, և երբ իշխում էին Հռոմ քաղաքից, ըստ էության անպարտելի էին:

Հեթանոսական Հռոմը իր երեք հարյուր վաթսուն տարվա իշխանությունը սկսեց Ակտիումի ճակատամարտից՝ մ.թ.ա. 31 թվականին: Դանիել գրքի տասնմեկերորդ գլխի քսանչորսերորդ համարը ցույց է տալիս, որ նրանք իրենց նենգ մտադրությունները պիտի ծրագրեին իրենց ամրոցից, որը Հռոմ քաղաքն էր, «մի ժամանակի» համար: Մարգարեական «ժամանակը» երեք հարյուր վաթսուն տարի է, և Ակտիումի ճակատամարտից երեք հարյուր վաթսուն տարի անց, որտեղ Անտոնիոսն ու Կլեոպատրան պարտության մատնվեցին, Կոստանդինը Հռոմ քաղաքից տեղափոխվեց Կոստանդնուպոլիս քաղաքը, և հեթանոսական Հռոմի անպարտելիության շրջանը

ավարտվեց:

Երբ պապական Հռոմի համար երրորդ աշխարհագրական խոչընդոտը (գոթերը) 538 թվականին դուրս մղվեց Հռոմ քաղաքից, պապական Հռոմի հազար երկու հարյուր վաթսուն տարվա գերիշխանության իշխանությունը սկսվեց և շարունակվեց մինչև 1798 թվականը, երբ պապը հեռացվեց Հռոմ քաղաքից՝ այդպիսով մարգարեական մահաբեր վերքը հասցնելով պապական գազանին, իսկ հաջորդ տարում՝ 1799-ին, այդ պապը (կինը, որ հեծած էր գազանին) մահացավ գերության մեջ:

Բագունները (Կլովիսը), որոնք ներկայացնում էին պապականությունը, պիտի պղծեին գործության սրբարանը, և Կոստանդինն սկսեց այդ գործը՝ փիլիսոփայականորեն նույնացնելով քաղաքը որպես Կոստանդնուպոլսից ցածրակարգ քաղաք, և այդ պահից սկսած՝ այդ պատմության պատերազմի ընթացքը, որ մղվում էր Հռոմի թշնամիների կողմից, միշտ կենտրոնացած էր Հռոմ քաղաքը հարձակման ենթարկելու վրա, և 476 թվականից հետո այլևս երբեք քաղաքի մեջ չէր իշխում որևէ իրական հռոմեական ժառանգ, մինչև 538 թվականը, երբ քաղաքը դարձավ պապական Հռոմի գործության սրբարանը:

Աքաաբը, Կլովիսը և Ֆրանսիան Միացյալ Նահանգների նախատիպերն են, իսկ Միացյալ Նահանգների ուժի սրբարանը Միացյալ Նահանգների Սահմանադրությունն է: Այդ փաստաթուղթը աստվածային փաստաթուղթ է և մարգարեական պատմության մի նշանաբար: Քանի որ Ռոնալդ Ռեյգանը, 1989 թվականին նախորդող պատմության ընթացքում, կանգնեց պապականության կողմը, Սահմանադրությունը գտնվում է մշտական՝ անընդհատ սաստկացող հարձակման ներքո, ինչպես ուժի սրբարանն էր հեթանոսական Հռոմի քայքայման և անկման ժամանակ: Երբ Միացյալ Նահանգներում մոտալուտ կիրականորյա օրենքը գործադրվի, Սահմանադրությունը լիովին կտապալվի: Ռեյգանի ժամանակներից մինչև այդ կիրականորյա օրենքը կրկնվում է 330 թվականից մինչև 538 թվականն ընկած պատմությունը: 538 թվականին պապականությունը բազմեցվեց գահի վրա՝ այդպիսով նախապատկերելով իր մահացու վերքի բժշկումը այդ կիրականորյա օրենքի ժամանակ:

Ռոնալդ Ռեյգանից մինչև կիրականորյա օրենքի շրջանը մարգարեական ժամանակաշրջան է, որը հստակորեն նշված է Աստծո մարգարեական Խոսքի կողմից: «Թևերը», որոնք ներկայացված էին Կլովիսի միջոցով, նաև պետք է նախկինում հեթանոսական Հռոմեական կայսրությունից վերցնեին «մշտականը»: Կայսրության կրոնը հենց սկզբից եղել էր հեթանոսական, և Կլովիսը սկսեց բացահայտ հեթանոսության կրոնը կաթոլիկության կրոնով փոխարինելու գործը, որը պարզապես քողարկված հեթանոսություն է:

Միացյալ Նահանգներն ամբողջությամբ վերացնում է բողոքականության կրոնը, երբ շուտով գալու Կիրականորյա օրենքի ժամանակ պարտադրում է պապական իշխանության նշանը, որովհետև «բողոքական» բառի միակ սահմանումն այն է, որ բողոքել Հռոմի դեմ: Եթե դուք ընդունում եք Հռոմի իշխանության նշանը, ապա Հռոմի դեմ չեք բողոքում: Ամոսի գրքի երրորդ գլխի երրորդ համարում Ամոսը տալիս է

հռետորական հարցը. «Մի՞ թե երկուսը միասին կբայլեն, եթե համաձայնված չլինեն»:

«Այժմ Միացյալ Նահանգներում ընթացքի մեջ գտնվող այն շարժումներում, որոնց նպատակն է ապահովել եկեղեցու հաստատությունների և սովորությունների համար պետության աջակցությունը, բողոքականները հետևում են պապականների հետքերին: Ավելին, նրանք դուռն են բացում, որպեսզի Պապականությունը բողոքական Ամերիկայում վերստանա այն գերիշխանությունը, որը կորցրել է Հին աշխարհում»: Մեծ պայքար, 573:

Երբ 508 թվականին հեթանոսության կրոնը հեռացվեց որպես թագավորության պաշտոնական կրոն, դա նախատիպավորում էր, որ արգելքը, որին Պոպուս ներկայացնում է Բ Թեսալոնիկեցիների երկրորդ գլխում, նախապես հեռացվել էր՝ նախքան մեղքի մարդու հայտնվելը՝ Միացյալ Նահանգներում շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Բացահայտ հեթանոսական կրոնի ենթարկեցումը, անցնելով կաթոլիկության՝ որպես ծածուկ հեթանոսական կրոնի, տեղի չունեցավ ակնթարթորեն, և պատմության մեջ նշված է որպես սկիզբ առած Կլովիսի՝ 496 թվականին կաթոլիկության դարձով, և լիովին իրագործված՝ 508 թվականին:

Այսպիսով, Ռեյգանի տարիներից՝ սկսած 1989 թվականից, մինչև շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքը, իսկական բողոքականությունը Միացյալ Նահանգներում լիովին կսանձվի: Այդ ժամանակ Սահմանադրությունը՝ Միացյալ Նահանգների համար «ուժի սրբարանը», կկործանվի, և երեսունմեկերորդ համարի «բազուկների» չորրորդ գործը կկատարվի, քանի որ «բազուկները» այն ժամանակ պապականությունը կտեղադրեն երկրի գահի վրա, ինչպես որ եղել էր 538 թվականին:

Երբ պապականությունը 538 թվականին գահ բարձրացավ, Դանիելում շարադրանքը փոխվում է՝ պապականությունն ինչպես գրավեց աշխարհը նկարագրելուց դեպի այն թեման, թե այդ պատմության ընթացքում պապականությունն ինչպես հալածեց Աստծո ժողովրդին: Դանիելի տասներորդ գլխի տասնչորսերորդ համարում Գաբրիելը Դանիելին հայտնել էր, որ այն տեսիլքի նպատակը, որը պատրաստվում էր ներկայացնել, ցույց տալն էր, «թե ինչ պիտի պատահեր Աստծո ժողովրդին վերջին օրերում»:

Եվ այժմ եկել եմ, որպեսզի քեզ հասկացնեմ, թե ինչ պիտի պատահի քո ժողովրդին վերջին օրերում, որովհետև տեսիլքը դեռ շատ օրերի համար է: Դանիել 10:14:

Երեսուներկուից մինչև երեսունվեց համարները այն համարներն են, որոնց մասին Քույր Ուայթը ուղղակիորեն ասում է, որ պիտի կրկնվեն, և այդ համարները նկարագրում են պապականության հազար երկու հարյուր վաթսունամյա իշխանության հալածանքը՝ այն ժամանակից, երբ այն գահ բարձրացվեց 538 թվականին, մինչև որ 1798-ին ստացավ իր մահաբեր վերքը:

Եվ ուխտի դեմ ամբարշտություն գործողներին նա փաղաքշական խոսքերով պիտի ապականի. բայց այն ժողովուրդը, որ ճանաչում է իր Աստծուն, պիտի զորանա և մեծագործություններ կատարի: Եվ ժողովրդի մեջ խոհեմ եղողները պիտի շատերին ուսուցանեն. սակայն նրանք պիտի ընկնեն սրով, և կրակով, և գերությամբ, և

կողոպուտով՝ շատ օրեր: Իսկ երբ նրանք ընկնեն, պիտի օժանդակվեն մի փոքր օգնությամբ: Բայց շատերը պիտի նրանց միանան փաղաքշություններով: Եվ խոհեմներից ոմանք պիտի ընկնեն, որպեսզի փորձվեն, և մաքրվեն, և սպիտականան՝ մինչև վերջի ժամանակը, որովհետև այն դեռ նշանակված ժամանակի համար է: Եվ թագավորը պիտի գործի իր կամքի համաձայն. և նա պիտի բարձրացնի իրեն և մեծարի իրեն ամեն աստծուց վեր, և Աստվածների Աստծու դեմ զարմանալի բաներ պիտի խոսի, և պիտի հաջողի, մինչև որ բարկությունը կատարվի. որովհետև որոշվածը պիտի կատարվի: Դանիել 11:32–36.

Այս համարները նկարագրում են Խավար Դարերի հալածանքը, իսկ ապա երեսունվեցերորդ համարը ցույց է տալիս, որ պապականությունը պիտի բարգավաճեր, մինչև որ Աստծո առաջին զայրույթը Իսրայելի հյուսիսային թագավորության դեմ իրագործվեր 1798 թվականին: Դանիելը նախ ցույց տվեց, թե ինչպես պապականությունը նստեցվեց երկրի գահին, ապա՝ թե ինչպես պապականությունը գործեց Աստծո ժողովրդի հետ, և ապա՝ պապականության վերջնական անկումը: Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասունից մինչև քառասուներեքերորդ համարները ցույց են տալիս, թե ինչպես պապականությունը վերահսկողություն է հաստատում աշխարհի վրա, ապա քառասունչորսերորդ համարը ցույց է տալիս, թե ինչպես նա հալածում է Աստծո վերջին օրերի ժողովրդին, և ապա քառասունհինգերորդ համարը ցույց է տալիս, թե ինչպես նա գալիս է իր վերջնական վախճանին՝ առանց որևէ օգնականի:

Եբրայերեն «ճշմարտություն» բառը ստեղծվել է Սքանչելի Լեզվաբանի կողմից՝ ի մի բերելով եբրայական այբուբենի առաջին, տասներեքերորդ և վերջին տառերը «ճշմարտություն» բառը կազմելու համար: Տասներեքը ապստամբության խորհրդանիշ է, և առաջինը ներկայացնում է վերջինը:

Երեսունմեկերորդ համարը նկարագրում է հեթանոսական Հռոմի վախճանը՝ որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորություն, իսկ երեսունվեցերորդ համարը նույնացնում է պապական Հռոմի վախճանը՝ որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորություն: Հռոմի անկման առաջին նկարագրության և Հռոմի անկման վերջին նկարագրության միջև գտնվում է ապստամբությունը, որը ներկայացված է պապականության կողմից Աստծո ժողովրդի միլիոնավոր անդամների սպանությամբ՝ սկզբի և վախճանի միջև ընկած պատմության ընթացքում: Այս համարների կիրառությունը կրում է «ճշմարտության» կնիքը:

Քառասունից քառասունհինգերորդ համարները, որոնք լուսաբանվում են երեսունից երեսունվեցերորդ համարներով, սկսվում են պապականության անկումով և ավարտվում են պապականության անկումով: 1798 թվականից սկսվող պատմության միջնամասում՝ մինչև շնորհի ժամանակի փակվելը, տեղի է ունենում Ժամանակակից Հռոմի ապստամբությունը, որը դարձյալ սպանում է Աստծո ժողովրդին: Այս համարների կիրառությունը ևս կրում է «ճշմարտության» կնիքը, և դրանք համահունչ են միմյանց՝ որպես երկու վկաներ, որոնք հաստատում են «ճշմարտությունը», և երկու գծերն էլ նկարագրում են Հռոմը, որը այն խորհրդանիշն է, որ «կհաստատի տեսիլքը»:

Եվ այն ժամանակներում շատերը պիտի ելնեն հարավի թագավորի դեմ. քո ժողովրդի ավագաններն էլ պիտի բարձրանան՝ տեսիլքը հաստատելու համար, բայց պիտի ընկնեն: Դանիել 11:14.

Մարգարեական այն երևույթը, որ Դանիելը գործածում է տասնմեկերորդ գլխում, կիրառվում է ոչ միայն երեսունից մինչև երեսունվեցերորդ համարներում, ապա նաև քառասունից մինչև քառասունհինգերորդ համարներում: Տասնչորսից մինչև տասնիններորդ համարները ցույց են տալիս, թե ինչպես հեթանոսական Հռոմը տիրացավ աշխարհին, ապա քսանից մինչև քսանչորսերորդ համարները ցույց են տալիս, թե ինչպես հեթանոսական Հռոմը վարվեց Աստծու ժողովրդի հետ, իսկ քսանչորսերորդ համարից մինչև երեսուներորդ համարը ներկայացվում է հեթանոսական Հռոմի անկումը:

Տասնչորսերորդ համարը հեթանոսական Հռոմի սկիզբն է, իսկ երեսուներորդ համարը՝ հեթանոսական Հռոմի վերջը: Մեջտեղում ներկայացված պատմության մեջ հեթանոսական Հռոմը նույնացվում է որպես Քրիստոսին խաչ հանողը, ուստի մեջտեղի ապստամբությունը այս համարները նույնացնում է որպես «ճշմարտություն»: Ալֆան և Օմեգան Իր ստորագրությունը դրել է Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի ամբողջ երկայնքով:

Քառասուներորդ համարը պարունակում է այն պատմությունը, որը սկսվում է Ռոնալդ Ռեյգանի տարիներին և որը նույնացնում է Միացյալ Նահանգների նախագահի և մեղքի մարդու միջև կնքված դաշինքը: Այն նշանավորում է մի որոշակի ժամանակաշրջան, որն ավարտվում է նրանով, որ պապականությունը դրվում է երկրի գահի վրա, ինչպես եղել էր 538 թվականին: Պատահական չէ, որ Ֆրանկների թագավոր Կլովիսը, այսինքն՝ ներկայիս Ֆրանսիան, Միացյալ Նահանգների խորհրդանիշն է: Կլովիսը նախապատկերում էր Ռեյգանին: Ռեյգանը բողոքականության խորհրդանիշ էր, ինչպես Կլովիսը՝ հեթանոսության խորհրդանիշ:

Ֆրանկների թագավոր Կլովիսը կաթոլիկությանը դարձի եկավ Տուրիակի ճակատամարտի ժամանակ (որը նաև հայտնի է որպես Յյուլիպիի ճակատամարտ կամ Քյոլնի ճակատամարտ): Այս ճակատամարտը տեղի ունեցավ 496 թվականին: Այդ ժամանակ Կլովիսը հեթանոս էր, սակայն ճակատամարտի ընթացքում, երբ թվում էր, թե իր զորքերը պարտության վտանգի առաջ են կանգնած, նա օգնության համար աղոթեց իր կաթոլիկ կնոջ քրիստոնեական Աստծուն և ուխտ արեց, որ եթե հաղթանակած դուրս գա, կընդունի քրիստոնեությունը: Կլովիսը իսկապես հաղթեց ճակատամարտում, և դրա հետևանքով նա և իր ֆրանկ ռազմիկների զգալի մասը դարձան կաթոլիկ, ինչը նշանավորեց ֆրանկների քրիստոնեացման կարևոր մի իրադարձություն:

Հռչակված բողոքական Ռոնալդ Ռեյգանը մատնանշեց, որ Հռոմի պապի հետ գաղտնի դաշինք կազմելու իր դրդապատճառը այն էր, որ ինքը համոզված էր՝ Խորհրդային Միությունն Աստվածաշնչյան մարգարեության նեոնն էր: Ռեյգանի՝ նախկին Խորհրդային Միության դեմ մղած պայքարում, առանց գիտակցելու իր մոլորությունը

այն հարցում, թե ով է նեոը, նա միացավ նեոին:

«Նրանք, ովքեր շփոթության մեջ են ընկնում խոսքի իրենց ըմբռնման մեջ, ովքեր չեն կարողանում տեսնել նեոի իմաստը, անշուշտ իրենց կոնեն նեոի կողմը»: Kress Collection, 105.

Միացյալ Նահանգները կրկնակի մարգարեական խորհրդանիշ է, ինչպես ներկայացված է երկրի գազանի երկու եղջյուրներով: Ֆրանսիան նույնպես կրկնակի մարգարեական խորհրդանիշ է, ինչպես ներկայացված է Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում՝ Սողոմոն և Եգիպտոսով: Ֆրանսիան պապականության առաջնեկ զավակն է, իսկ Ռեյգանը, ներկայացնելով Միացյալ Նահանգները, վերջին օրերում Հայտնության տասնյոթերորդ գլխի տաս թագավորներից առաջինն էր, որ պոռնկություն գործեց Տյուրոսի պոռնիկի հետ, որը 1798 թվականից ի վեր մոռացված էր եղել: Նա մոռացության էր մատնվել վախճանի ժամանակին՝ 1798-ին, սակայն սկսում է հիշվել վախճանի ժամանակին՝ 1989-ին:

Ֆրանսիայի առաջնորդ Կլոդիսը նշանավորեց ժամանակահատվածի սկիզբը, որը հանգեցրեց նրան, որ 538 թվականին պապությունը գահ բարձրացվեց, և ապա պապությունը Օռլեանի ժողովում կիրականորյա օրենք ընդունեց: Միացյալ Նահանգների առաջնորդ Ռեյգանը նշանավորեց ժամանակահատվածի սկիզբը, որը տանում է դեպի այն, որ պապությունը վերահաս կիրականորյա օրենքի ժամանակ մեկ անգամ ևս բարձրացվի երկրի գահի վրա:

Ֆրանսիան այն երկակի զորությունն է, որը 538 թվականին գահ բարձրացրեց պապականությունը, և Ֆրանսիան՝ Նապոլեոնի գեներալ Բերտիեի միջոցով, 1798 թվականին գահընկեց արեց պապականությանը: Միացյալ Նահանգները վերջին օրերում պապականությանը գահ է բարձրացնում, և որպես տասը թագավորների առաջատար թագավոր՝ Միացյալ Նահանգները վերջապես «նրան կամայացնի ամայի և մերկ, և պիտի ուտի նրա մարմինը, և պիտի այրի նրան կրակով»:

Քառասուներորդ համարը պարունակում է երեսունմեկերորդ համարի պատմությունը և ցույց է տալիս, որ պապականությունը երկրի գահի վրա կրկին հաստատելու գործը ներկայացված է այն ժամանակաշրջանով, որը սկսվում է Ռոնալդ Ռեյգանից և ավարտվում Միացյալ Նահանգների վերջին նախագահով: Այդ վերջին նախագահը նախատիպված կլինի Ռեյգանով, որովհետև Հիսուսը միշտ վերջը պատկերում է սկզբով:

Դանիել տասնմեկերորդ գլխի առաջին համարներում այդ մարգարեական պատմությունը ներկայացվում է (համար երկրորդում). այնտեղ մենք գտնում ենք այն պատմությունը, որ նախորդեց Հունաստանի թագավորության պատմությանը: Հունաստանը Միավորված ազգերի կազմակերպության խորհրդանիշն է և Հայտնություն տասնյոթի տասը թագավորների միաշխարհային կառավարության: Դանիել տասնմեկերորդի երրորդ համարը ներկայացնում է Ալեքսանդր Մեծին, իսկ երկրորդ համարը ներկայացնում է այն պատմությունը, որ նախորդում է վերջին օրերի միաշխարհային կառավարությանը:

Առաջին համարում Գաբրիելը պարզապես նշում է, որ ինքն ամրացրել էր Դարեհին մարերի և պարսիկների թագավորության սկզբում, սակայն Գաբրիելը Դանիելին եկել էր տասներորդ գլխում, երբ իշխում էր ոչ թե մար Դարեհը, այլ պարսիկ Կյուրոսը: Հստակորեն կապելով այդ թագավորությունը որպես մարերի և պարսիկների մարգարեական երկակի թագավորություն (ինչպես Ֆրանսիան և Միացյալ Նահանգները), Գաբրիելը ապա ներկայացնում է այն պատմությունը, որ նախորդում է Ալեքսանդր Մակեդոնացու համաշխարհային թագավորությանը:

Եվ այժմ ես քեզ պիտի ցույց տամ ճշմարտությունը: Ահա Պարսկաստանում դեռ երեք թագավոր պիտի կանգնեն, և չորրորդը բոլորից շատ ավելի հարուստ պիտի լինի. և իր հարստությամբ ձեռք բերած իր գորությամբ նա բոլորին պիտի ելեցնի Յունաստանի թագավորության դեմ: Դանիել 11:2.

«Ալֆա և Օմեգա»-ն միշտ պատկերում է որևէ բանի վախճանը՝ այդ բանի սկզբի հետ միասին, և երկրորդ համարը վերաբերում է այն պատմությանը, որը նախորդում է մեկաշխարհային կառավարության պարտադրմանը, ինչպես ներկայացված է Ալեքսանդր Մակեդոնացու հունական թագավորությամբ: Երկրորդ համարը մարգարեության մի տող է Միացյալ Նահանգների վերաբերյալ, որոնք, որպես վերջին օրերի երկեղջուր իշխանություն, նախապատկերված են Մարերի և Պարսիկների երկակի իշխանությամբ, ինչպես նաև Ֆրանսիայով: Համարը մատնանշում է թագավորների, որոնք վերջին օրերում պետք է նախապատկերեն Միացյալ Նահանգների նախագահներին, որոնք պիտի վեր կենային վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի մեկաշխարհային կառավարության նախօրոք: Քլովիսը գուցա հետևում էր Ռեյգանի հետ՝ որպես առաջին նախագահ այն պատմության սկզբում, որը տանում է հակաքրիստոսին կրկին գահին դնելուն:

Կյուրոսի ժամանակից՝ Դանիել տասնմեկում, պիտի լինեին երեք թագավորներ, որոնց պիտի հետևեր չորրորդը, որը բոլորից շատ ավելի հարուստ էր: Դարեհը Մարա-Պարսկական կայսրության առաջին թագավորն էր, իսկ Կյուրոսը, որը իշխում էր այն ժամանակ, երբ Դանիելը Գաբրիելից ստացավ այդ պատմությունը, երկրորդ թագավորն էր: Կյուրոսից հետո պիտի հաջորդեին չորս թագավորներ, ուստի հաջորդող թագավորներից չորրորդը պիտի լիներ վեցերորդ թագավորը:

Վեցերորդ թագավորը լինելու էր ամենահարուստ թագավորը, և հարուստ նախագահը (թագավորը) բոլորին պիտի գրգռեր Հունաստանի թագավորության դեմ: Ռեյգանից ի վեր նախագահներն էին՝ առաջին Բուշը, Բիլնթոնը, երկրորդ Բուշը, Օբաման. ուստի վեցերորդ և ամենահարուստ թագավորը պիտի լիներ Թրամփը: Այդ թագավորը (նախագահը) պիտի «գրգռեր» Հունաստանի թագավորությունը (գլոբալիստներին): «Գրգռել» եբրայական արտահայտության սահմանումը բավականին տեղեկատու է:

Այդ համարում «stir up» թարգմանված եբրայական բառը նախնական արմատ է, որը նշանակում է «արթնացնել» կամ «զարթեցնել»: Կյուրոսից հետո չորրորդ իշխանի միջոցով խորհրդանշված պատմության մեջ պիտի բարձրացվեր մի նախագահ, որը շատ ավելի հարուստ կլիներ, քան որևէ այլ նախագահ, և իր գորությամբ ու

իշխանությամբ «արթնացում» պիտի առաջացվեր Հունաստանի դեմ: Հունաստանը, լինելով գլոբալիզմի, պրոգրեսիվիզմի և «woke-ism»-ի խորհրդանիշ, պիտի բերվեր պատմության վեցերորդ՝ ամենահարուստ նախագահի ուշադրության կենտրոնը: Նա պիտի արթնացներ ամբողջ երկիր մոլորակի տիրույթը՝ դեպի պրոգրեսիվ «woke-ism»-ի և համաշխարհային տիրապետության շուրջ եղած հակասությունը:

Առաջադեմ «վոքիզմի» շարժման նկատմամբ արթնացումը, որ տեղի է ունենում ամենահարուստ նախագահի նախագահության օրոք, կատարվում է Հանրապետական եղջյուրի հետ, հենց այն ժամանակ, երբ տասը կույսերի արթնացումը տեղի է ունենում Բողոքական եղջյուրում:

Մեր ուսումնասիրությունը Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարի վերաբերյալ կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Չնայած հավատի և աստվածապաշտության համատարած անկմանը, այս եկեղեցիներում կան Քրիստոսի ճշմարիտ հետևորդներ: Աստծո դատաստանների վերջնական այցելությունից առաջ երկրի վրա Տիրոջ ժողովրդի մեջ կլինի այնպիսի վերածնունդ՝ նախնական աստվածապաշտության, որպիսին չի տեսնվել առաքելական ժամանակներից ի վեր: Աստծո Հոգին և գործությունը կթափվեն Նրա գավակների վրա: Այդ ժամանակ շատերը կհեռանան այն եկեղեցիներից, որոնցում այս աշխարհի սերը փոխարինել է Աստծո և Նրա խոսքի հանդեպ սերը: Շատերը՝ թե՛ ծառայողներից և թե՛ ժողովրդից, ուրախությամբ կընդունեն այն մեծ ճշմարտությունները, որ Աստված տվել է հռչակվելու այս ժամանակում՝ Տիրոջ երկրորդ գալստյանը մի ժողովուրդ պատրաստելու համար: Հոգիների թշնամին ցանկանում է խոչընդոտել այս գործը, և մինչև այդպիսի շարժման ժամանակը գալը՝ նա կձգտի կանխել այն՝ ներմուծելով կեղծ նմանակություն: Այն եկեղեցիներում, որոնք նա կկարողանա ենթարկել իր խաբուսիկ իշխանությանը, նա կստեղծի այն տպավորությունը, թե Աստծո առանձնահատուկ օրհնությունն է թափված. ակնհայտ կլինի այն, ինչը կդիտվի իբրև մեծ կրոնական հետաքրքրություն: Բազմությունները պիտի ցնծան, թե Աստված հրաշալիորեն գործում է իրենց համար, մինչդեռ այդ գործը մեկ այլ ոգու գործն է: Կրոնական քողի տակ Սատանան կձգտի տարածել իր ազդեցությունը քրիստոնեական աշխարհի վրա»: Մեծ պայքարը, 464: